AJATUSTEN LAKI

I

KIRJOITTI
W. W. ATKINSON

MUKAILLEN SUOMENSI
MATTI KURIKKA

HELSINGISSÄ 1905
TEOSOFINEN KIRJAKAUPPA
JA KUSTANNUSLIIKE

ALKUTEOS: THE LAW OF THE NEW THOUGHT.
JULKAISIJA: CHICAGO, ILL., THE PSYCHIC RESEARCH COMPANY, 1902.
TEKIJÄ: ATKINSON, WILLIAM WALKER ATKINSON (1862–1932)

1. PAINOS 1905, TEOSOFINEN KIRJAKAUPPA JA KUSTANNUSLIIKE.

SUOMENNOS: MATTI KURIKKA (1863–1915)

Helsingissä 1905 ::
Työväen Kirjapaino

AJATUSTEN LAKI

I

KIRJOITTI

W. W. ATKINSSON

MUKAILLEN SUOMENSI

MATTI KURIKKA

HELSINGISSÄ 1905

TEOSOFINEN KIRJAKAUPPA JA KUSTANNUSLIIKE

TYÖVÄEN KIRJAPAINO
1905

ALKULAUSE

Kuinka monta vuosisataa saikaan tiede eri aloilla koota havaintoja, vertailla, järjestää ja tutkia luonnon lukemattomain eri ilmiöitten perussyitä, ennenkuin Alexander v. Humboldt rohkeni luonnon-tieteellisten tutkimustensa tuloksena julistaa, että »luonto on yksi ainoa tinkimätön laki».

Kuinka kauan ovatkaan lukemattomat uskonlahkot pyrkineet ymmärtämään elämän sisintä salaisuutta, ennenkuin me nykyaikana olemme tulleet selville, että vanhat ammonilaiset ja Taon sekä Brahman kumartajat ja Buddhan, Zaratusthran, Sokrateen ja Jeesuksen oppilaat ovat itse asiassa kaikki alkujaan saaneet väläyksen samaa elämän valoa, joka on ihmiskuntaa johtanut rakkauden, oikeuden, totuuden tiellä eteenpäin, vaikka ovatkin yhä uudestaan eksyneet pois ahneuden, tietämättömyyden pimeille poluille.

Kuinka monen monet seurat ja yhdistykset nykyaikana hartaudella ja uhrautuvaisuudella koettavat koota hajallaan olevaa ihmiskuntaa oppimaan yhteistoiminnan veljellistä lakia. Raittiusmies on yhtä varma kuin unionisti asiansa pyhyydestä, sosialisti yhtä hyvin kuin teosoofi on valmis uhraamaan ja kärsimäänkin asiansa edestä. Mutta harva on vielä sillä kannalla, että voisi kiitollisuudella ajatella Hegeliä

yhtä hyvin kuin Darwinia, Voltairea yhtä hyvin kuin Lutheria, Annie Besantia yhtä hyvin kuin Karl Marxia.

He ovat kyllä opettaneet meitä eri tavalla totuutta löytämään. Toinen on kenties ollut etevämpi kuin toinen. Mutta mitä siitä on haittaa? Eiväthän he yksikään ole sanoneet, että he tässä nyt viimeisen sanan totuutta julistavat. He ovat jokainen tehneet velvollisuutensa ja jättäneet työnsä muitten jatkettavaksi. Kuka meistä ei olisi oppinut isältään ja äidiltään aivan eri asioita ja usein aivan eri valossa. Kuitenkin me rakkaudella ja kiitollisuudella muistelemme molempia.

Luonto on yksi ainoa suuri kokonaisuus. Yksi ainoa aineen, yksi ainoa voiman, yksi ainoa elämän laki on olemassa. Kaikki erilaiset luonnon ilmiöt ovat siitä vaan eri ilmaus-muotoja.

Aina kun me jollakin alalla olemme totuuden löytäneet, olemme keksineet sen salaisen systeemin, jonka mukaan laki kullakin alalla esiintyy ja toimii, niin me korotamme sen tutkimusalan tieteeksi. Meille on tieto avaruuden järjestöstä, fysiikan ja kemian laeista, matematiikan ja musiikin peruslaeista. Mutta me emme vielä tunne sitä lakia, jonka mukaan ajatukset meidän keskuudessamme liikkuvat ja vaikuttavat. Kuinka suuri mullistus onkaan tapahtunut meidän käsityksessämme luonnon rakenteesta, saatuamme selville, että näkyvän luonnon perusvoima on s ä h k ö. Vielä suurempi mullistus tulee silloin tapahtumaan, kun me opimme ymmärtämään, että tämä sähkö onkin ainoastaan a j a t u k s e n palveluksessa oleva ase.

Näin opettaa se uusi koulu, joka nimellä »New Thought» (= Uusi ajatus) nykyisin tekee Amerikassa

uutterasti työtä kootakseen nykyisin keskinäiseen kiistelyyn ja riitaisuuteen hajonneet eri nimiset uuden ajan edistysriennot ja harrastukset.

»Uudella ajatuksella», sanovat he, »ei ole mitään uskonkappaleita eikä tunnustuksia. Siihen kuuluu ihmisiä, jotka jokainen ovat säilyttäneet itselleen oikeuden katsoa asioita omilla silmillään, ottaa totuutta vastaan sellaisena kuin se kullekin itselleen esiintyy, selittää sitä totuutta kunkin oman ymmärryksen ja henkisen kirkastumisen valossa. Sellaiset ihmiset eivät tunnusta mitään ulkonaisia laitoksia, sillä he löytävät sen omasta itsestään, mitä he etsivät. He ajattelevat itse eivätkä tunnusta ketään toista miestä tahi naista valtuutetuksi tulkitsemaan sellaista, minkä ihmisen oma henki vaan voi tulkita. Uuden ajatuksen tutkijat ovat perin erilaisia ihmisiä pikkuasioissa, sanoissaan ja esitystavassaan, mutta sisimmässään he kaikki ymmärtävät toisiaan. Heillä on jokaisella osa totuutta, mutta kellään ei ole koko totuutta. Jokainen kulkee keskipistettä kohti omaa polkuansa, mutta matkan päämäärä on jokaisella sama».

Tämä teos »Ajatusten laki» on helppotajuiseen suomalaiseen pukuun puettu lyhennys luennoista, jotka jo ovat useassa painoksessa levinneet yli Amerikan. Useita uusia sanoja on täytynyt tekaista, kun ei ole vielä kielessämme vastaavia.

Jos teos saavuttaa sellaisen kannatuksen, kuin uskon sen ansaitsevan, niin piakkoin julaistaan toinen, jossa kirjoittajan käsitys Luonnon suuresta Olennosta sangen valoisasti esitetään, huolimatta niistä vaikeuksista, mitä rajattomain käsitteitten esittäminen rajallisessa puvussa tuottaa.

Suomentaja.

AJATUKSET OVAT AALTOJA.

Jokainen ajatus, jonka me ajattelemme, panee liikkeelle ajatusaaltoja eli vireilyjä, jotka lähtevät liikkeelle suuremmalla tahi pienemmällä nopeudella ja kestävyydellä, riippuen alkuperäisen ajatuksen voimasta. Tämä liikkeelle pantu ajatus koskettaa voimakkaammin tahi heikommin ajatuksen liikkeellä panijasta kaukanakin olevia henkilöitä. Me alituisesti lähetämme itsestämme ajatus-säkeneitä ja alituisesti otamme vastaan muitten ajatusaaltoja. Me emme nyt puhu niistä ajatuksista, jotka tahallisesti lähetetään yhdestä ajatteesta*) toisen ajatteesen, eikä niistä ajatuksista, jotka joku ajate ottaa tahallaan vastaan toisen ajatteesta, telepathian jo tieteeksi tunnustettujen lakien mukaan, mutta yhtä todelliseen, mutta vähemmän tunnettuun, tiedottomaan ajatusten lähettämiseen ja vastaanottamiseen, joka tapahtuu yhtämittaisesti kaikkien meidän välillä. Tietysti on tämäkin kysymys oikeastaan telepathiaa eli ajatustensiirtoa, mutta tuota sanaa käytetään tavallisesti merkitsemään ajatuksellisten sanomain tahallista lähettämistä ja vastaanottamista.

Ajatus-siirtoa harjotetaan aivan yleiseen kaikkien ihmisten kesken, enimmäkseen välillisesti ja itsetiedotto-

*) Engl. kielellä *mind.*

masti. Meidän ajatuksemme luovat vireitä, jotka lähtevät säteilemään kaikkiin suuntiin ja vaikuttavat enemmän tahi vähemmän kaikkiin ihmisiin, joitten ajatteitten kanssa ne tulevat yhteyteen. Me näemme esimerkkejä tästä jokapäiväisessä elämässä. Ihmiset ottavat tietämättään vaikutuksia toisten ajatuksista liikeasioissaan, kadulla, teatterissa, kirkossa ja itse asiassa kaikkialla. Yleisen mielipiteen muodostavat suureksi osaksi joukko tarmokkaita, positiivisia ajattelijoita panemalla liikkeelle ajatusaaltoja, joilla he nopeasti ottavat vaikutuksensa alaiseksi koko maan, ajatusaaltojen kasvaessa sen mukaan, kuin ne kulkevat eteenpäin, ja saadessa lisävoimaa jokaisen ajatteesta, johon ne koskettavat. Suuret kansalliset ajatusaallot vierivät maan yli, vieden mukanaan kaikki muut, paitsi ne, jotka ymmärtävät ajatuksellisen vaikutuksen lakeja ja jotka osaavat turvata itseään näitä ulkoa tulevia »töytäyksiä» vastaan.

On olemassa muuan hyvin tärkeä tosiasia tässä ajatusvireitten voiman tutkimisessa, jotka jokaisen miehen ja vaimon olisi aina pidettävä mielessään. »Vertainen vetää puoleensa vertaisiaan» pitää paikkansa ajatusmaailmassakin. Jokainen on alttiina sellaisille ajatuksille, jotka jollakin tavalla ovat sopusointuisia hänen omiensa kanssa. Mies, joka kantaa vihaa, vetää puoleensa kaikki vihan- ja pahansuopaisuuden ajatusaallot laajan säteen piirissä ja nämä lisäajatukset vaikuttavat sytykkeitten tavalla hänen alhaisiin tunteisiinsa, tehden hänet vihamielisemmäksi kuin konsanaan. Jokainen, joka ajattelee *ihmisrakkautta* ja on kehittynyt ulkopuolelle puutteellisen kehityksen *negatiivisia* ajatuksia, ei vedä puoleensa tällaisia negatiivisia ajatuksia. Ne rientävät hänen sivuitsensa,

kiirehtien jonnekin puoleensa vetävään paikkaan muitten ajatteissa, jotka liikuskelevat samanlaisilla aloilla. Ja se, joka ajattelee ihmisrakkautta, vetää puoleensa kaikki hänen vaikutuspiirinsä sisältä liikkuvat ihmisrakkauden ajatusaallot. Ihmiset vaistomaisesti tuntevat tämän, kokoontuessaan asumaan sellaisten ihmisten naapuruuteen, jotka liikkuvat samanlaisilla ajatusalueilla. Kunnilla on oma olentonsa niinkuin persoonillakin. Joka kylällä, kaupungilla ja suurkaupungilla on oma omituisuutensa, jonka vieras tullessaan tuntee. Ja muukalaiset, jotka muuttavat tällaisiin paikkoihin, omistavat vähitellen paikan omituisuudet, jolleivät ne tunnu hänestä liian vastenmielisiltä, jolloin he pyrkivät muuttamaan pois niinpian kuin mahdollista eivätkä ole tyytyväisiä ennenkuin he ovat päässeet. On sangen mieluista olla sellaisten piirissä, joitten ajatukset ovat sopusointuisia omiemme kanssa, sillä siten me lisäämme toinen toisemme voimaa ja olemme vapaina häiritsevistä ulkoa tulevista vaikutuksista. Mutta tietysti voivat jotkut ihmiset harjotuksen kautta, ymmärtäessään tämän lain, tahallaan lähettää ajatuksen toisiin sekä vaaratta asettua aivan toisin ajattelevien piiriin, voivatpa vielä pitkäin matkain päästä koota luokseen sellaisia ajatuksia, jotka ovat sopusoinnussa heidän omiensa kanssa.

Jokaisella ihmisellä on aina hänen ympärillään n. s. »ajatusaura», joka heti koskettaa niihin, joitten lähistöön hän saapuu. Muutamat ihmiset vetävät meitä puoleensa puhumatta yhtään ainoata sanaa, kun toiset taasen sysäävät luotaan, niinpian kuin me astumme heidän »auransa» säteen sisäpuolelle. Ihmisen »aura» sisältää hänen tavallisimpain ajatustensa soinnut, se henkii hänen tavallista ajatuksellista olentoansa. Tä-

män auran vaikutusta eivät tunne yksinomaan ihmiset, vaan eläimetkin. Lapset ovat erinomaisen alttiita sen vaikutukselle ja lasten monet selittämättömät »pidän» ja »en pidä» eivät ole selitettävissä muuten kuin tällä tavoin. Jotkut henkilöt ovat hyvin hentoja toisten ajatus-ilmanalan vaikutuksille ja tuntevat heti niitten ajatuksellisen mielialan, joitten kanssa he joutuvat tekemisiin. Jotkut henkielämän tuntijat voivat tarkastaakin tätä »auraa» ja vakuuttavat, että se vaihettelee tiiviydessä ja varjoisuudessa asianomaisen pääasiallisten ajatusten laadun mukaan.

Kun ihminen kerran käsittää *ajatusten lain* ihmeellistä merkitystä, niin hän oppii siten hallitsemaan ajatuksiaan, että hän vetää puoleensa ainoastaan paraita, hyödyllisimpiä ajatuksia maailmasta eikä masentavia, vahingollisia, negatiivisia ajatuksia, joita niin monen henkilön ajatteesta alituiseen leviää. Ihminen, joka viettää toivehikasta luottavaa pelotonta ajatuksellista elämää, vetää puoleensa samallaisia ajatuksia toisista. Hän saa näistä ulkoa tulevista ajatuksista voimaa ja apua ja tulee menemään myötäkäymisestä myötäkäymiseen niitten ajatusten yhteisvoiman avustamana, jotka hän vetää puoleensa. Hän tulee silloin magneetiksi, joka vetää luoksensa sellaista, mikä häntä vahvistaa ja auttaa. Yhtä todenperäistä on se, että ihminen, joka viettää negatiivista, pelokasta, alakuloista ajatuksellista elämää, vetää puoleensa samanlaatuisia ajatuksia ajatusmerestä, jotka vetävät ja raastavat häntä yhä syvemmälle epätoivon mutaan. Sillä pidettäköön mielessä, että vertaiset vetävät puoleensa vertaisiansa ajatusten maailmassa. Ja varmaa on, että mitä ikänä me ajattelemme, samallaisia toisten liikkeelle panemia ajatuksia me vedämme luoksemme.

Onko kukaan tehnyt havaintoja siitä, millainen vetovoima on ajatuksilla, kun muukalaiset joutuvat tekemisiin toistensa kanssa? Jokainen vetää puoleensa sen, joka on hänen laatuisensa. Aseta sata outoa miestä tahi naista huoneesen, ja tunnin kuluttua he ovat jakaantuneet ryhmiksi, jokainen ryhmä edustaen erilaisia luonteita — erilaista ajatuksellista mielialaa. Jokainen vaistomaisesti tuntee kaltaistensa vetovoiman itsessään.

Jos ihminen siis haluaa kehittyä johonkin erityiseen suuntaan, niin parasta on koettaa pysytellä ajatuksissaan niin paljon kuin mahdollista sen suuntaisilla aloilla. Tällä tavoin hän ensiksikin harjottaa ajatettaan *itsetahtomukseen* *) ja toiseksi vetää puoleensa suuresta ajatusten merestä niitä hyödyllisiä ajatuksia, joita muut ovat liikkeelle panneet; joten hän hyötyy yhtaikaa sekä omasta että muitten ajatuskyvystä. Usea meistä kiinteästi ja tarmolla miettiessämme jotakin erityistä kysymystä olemme havainneet, että äkkiä uusi kirkas ajatus välähtää aivoihimme jostakin tuntemattomasta lähteestä ja me melkein hämmästymme löytäessämme arvokkaan ajatuksen, jota juuri tarvitsemme aineeseemme. Tarmokas, toivehikas, odottava, ryhdikäs, positiivinen ajatus melkein mistä aineesta hyvänsä tuopi luokseen avuliaita, arvokkaita ajatuksia muilta. Ei ole epäilemistäkään, että useat ihmiset ovat kehittäneet tähän suuntaan itsessään voimia, jotka saattavat heidät samalla alalla työskenteleväin paraitten ajätteitten yhteyteen. Useat keksijät ovat huomanneet tehneensä yhtaikaa saman keksinnön ja kirjailijat ovat alituiseen havainneet, että se kirja, jonka he juuri ovat

---

*) Engl. kielellä auto-suggestion.

kirjoittaneet, on merkillisen yhdenlainen toisen kanssa, jonka samaan aikaan toinen kirjailija on valmistanut kenties aivan toisessa maassa. Paljon katkeruuttakin on siitä syystä syntynyt, kun ajatusten lain toimintaa ei ole ymmärretty.

Ei ole mitään syytä hätääntyä siitä, että tietää voivansa joutua tarpeettomasti toisten vaikutusten alaiseksi. Itsensä turvaamiskeino on se, että ihminen asettaa itsensä alttiiksi vastaanottamaan ainoastaan hyödyllisiä ajatusvireitä, sellaisia jotka ovat ylinnä hänen omassa ajatteessaan. Jokainen ihminen on oman ajatteensa herra, eikä sinne pääse mitään sisälle, jollei hän sitä salli. Sisäinen vaikutus ajatteesen on paljon voimakkaampi kuin ulkonainen. Ainoa, mitä hänen on tehtävä, on se, että hän pitää oman ajatteensa puhtaana alhaisista, negatiivisista ajatuksista, niin muitten negatiiviset ajatukset eivät pääse sinne astumaan. Ainoastaan ne ajatukset, jotka ovat *sopusoinnussa* hänen ajatustensa kanssa löytävät tyyssijan hänen ajatteessaan. Hänen on vaan määrättävä oma musiikkiavain ja hänen ajatteensa ei ole tietävinään muusta ajatusmusiikista. Jos hän ajattelee rakkautta, niin viha ei pääse häntä lähenemään; jos hän ajattelee totuutta, niin valhe-ajatukset pakenevat häntä. »Niinkuin ihminen ajattelee sydämmessänsä, sellainen hän on».

Ihmisellä on ihmeellinen kyky sillä tavoin kehittämään ajatettaan, että hän voipi vetää luoksensa sitä, mitä hän tarvitsee, suuresta vielä julkilausumattomain ajatustenkin merestä. Hän löytää äärettömät varastot julkilausumatta olevia ajatuksia, jotka pyrkivät julki. Ja halukkaasti virtaavat ne sellaiset ajatukset hänen ajatteensa kautta siihen ulkonaiseen ilmausmuotoon, jota ne eivät alkuperäiseltä synnyttäjältänsä saaneet.

Ajatukset himoavat ulkonaista ilmausmuotoa ja kasaantuvat julkipäästettäviksi pyrkimään sellaiseen ajatteesen, jolla on kylliksi tarmoa antamaan ulkomuotoa niille ajatuksille, jotka tulevat hänen tykönsä.

Useat ihmiset ovat liian laiskoja julkituomaan niitä suuria ajatuksia, joita he synnyttävät ja siitä syystä saavat toiset ottaa vastaan nämä muotoa vaille jääneet ajatukset ja käyttää niitä hyväkseen. Mitään ei luonnossa mene hukkaan, ja mistä yksi ihminen ei tahdo hyötyä, sen toinen käyttää hyväkseen. Julkilausumatta jäävät ajatukset talletetaan yhteiseen tavaravarastoon niitten käytettäviksi, jotka niitä tarvitsevat ja haluavat kutsua luoksensa.

Meidän ajatteemme on magneetti, joka vetää puoleensa ajatuksia sen mukaan kuin meidän tietoiset tahi tiedottomat tarpeemme ja halumme niitä kaipaavat. Harjottamalla oikean ajatuksellisen mielialan viljelystä, me voimme saada käytettäväksemme maailman ajatustyön paraat tuotteet. Eiköhän kannata koettaa?

VETOVOIMAN LAKI

Vetovoiman lain ymmärtäminen on ensi alusta sangen vaikeata ajatusten lakia tutkimaan ruvetessa. On suhteellisesti helppo ymmärtää ajatteen vaikutusta ruumiisen, ajatteen vaikutusta toisten ajatteesen, tahdonvoiman vaikutusta ajatteesen, ja sitä tosiasiata, että ajatus vetää vertaisiansa luoksensa j. n. e. Mutta kun ensi kertaa kuulee sanottavan, että on olemassa *vetovoiman laki,* jonka mukaan ihminen vetää esineitä luokseen, ajatustensa luonteen avulla harjottaa komentoa ulkonaisten kappalten yli, on melkein mahdoton ensi alussa uskoa tätä tosiasiata, käsittää sellaisen lain olemassa oloa. Ilmeisesti ajatusten vaikutus ihmisiin on aivan erilainen kuin esineihin. Mutta kun Kaiken Yhteisyyden laki kerran on selvänä, niin alkaa käsitys siitäkin selvetä, mitenkä yksi osa kokonaisuutta voi liikuttaa toista kokonaisuuden osaa, olkoon se toinen osa ihminen tahi kappale. Monelle ajattelijalle on jo selvänä vetovoiman lain vaikutus ja vertailevalla järkeilemisellä onkin sangen selvä käsitys saavutettavissa, mutta harvoin saa tästä asiasta selvään todisteluun tutustua. Mutta että vetomoiman laki on olemassa ja alituisessa toiminnassa, sen moni mies ja nainen tietää kokemuksesta. Alottelijan on tietysti tyydyttävä

alussa uskomaan tämän lain olemassaoloa, kunnes hän saa oman vakuutuksensa sen olemassaolosta oman kokemuksensa kautta.

Luonnossa näkyy olevan sellainen laki, että jokainen atoomi kykenee vetämään puoleensa sitä, mikä sen kehitykselle on välttämätöntä. Se voima, joka saa nämä tulokset aikaan on *halu*. On olemassa monenlaisia haluja, mutta voimakkaimmalla on suurin vetoima. Tämä laki tunnetaan vaikuttavaksi Luonnon kaikkien eri asteitten läpi, mutta vasta nykyisin aletaan päästä sen totuuden jälille, että tämä laki on voimassa ajatuksenkin tasolla.

Meidän ajatteemme luonne saattaa meidät vetämään puoleensa sellaisia esineitä, jotka vastaavat meidän ajatuksiamme ja halujamme. Jos joku ajatus on lujasti muodostunut meidän ajatteessamme ja pysyy siinä yhtämittaisesti eleillä, niin se vetää sen ylläpitäjän luo ne esineet, joita ajatus sisältää, paitsi sellaisessa tapauksessa, milloin toiset ajatusvoimat ovat vaikuttamassa päinvastaiseen suuntaan. Jos kaksi miestä haluavat itselleen samaa esinettä, niin voimakkaampi ajate sen voittaa itselleen. Mutta usein ei ole parasta toivoa itselleen määrättyä esinettä, sillä juuri se erityinen esine ehkä ei olekaan meille paras nykyisella kehitysasteella ollessamme. Edullisinta on pysyä kiinni lopullisen menestyksen ajatuksessa, jättäen yksityis-seikat Lain sovitettaviksi ja käyttäen hyväkseen satunnaisia tapahtumia, kääntämällä ne tarkoitukselle hyödyksi eikä missään tapauksessa laiminlyömällä asianhaaroja, jotka sattuvat tarjolle. Pian tulee silloin selville, että Laki toimii juuri tällä tavalla. Järkevintä on se, että painamme ajatteeseemme toivomuksen menestyksestä ja tarkotuksen saavuttamisesta, mutta jä-

tämme erikois-seikat ajan muodostettaviksi. Kuitenkin on mitä suurimmalla huolella käytettävä tarkotuksen hyväksi jokainen ulkonainen seikka, mikä tarjolle tulee, pitäen aina mielessään, että tätä erikoistapausta on paras pitää edullisimpana seikkana mikä tapahtua saattoi kulussamme lopullista päämäärää kohti *).

Suuri osa vetovoiman työstä suoriutuu sen kautta, että ihminen vetää puoleensa saman aatteisia henkilöitä, jotka ovat taipuisia hyväksymään hänen tarkotuksiaan, suunnitelmiaan aatteellisella sekä käytännöllisellä alalla, samalla kuin ihminen itse tulee vedetyksi toisten ihmisten luo, joista hänelle on hyötyä. Tämä on keskinäistä, molemmin puolista vetovoimaa eikä toisen ajatteen yksipuolista vaikutusta toiseen.

Kaksi miestä, joilla on samanlainen ajatuksellinen elämänsuunta vetävät toisiansa ja hyötyvät molemmat toisistaan. Vaikka tuloksena useimmiten tulee olemaan vetovoima esineihin, saapuvat ne esineet kuitenkin ihmisten tuomina. Paljon muita tärkeitä seurauksia on siitä, jos joku kykenee vastaanottamaan ulkopuolelta sellaisia ajatuksia ja aatteita, jotka hän voi panna käytäntöön tyydyttäen siten mielihalunsa. Mutta on tapauksia, joissa ajatteella näyttää olevan suoranainen vetovoima esineihin. Muutamat ihmiset näyttävät olevan turvattuja tapaturmia vastaan, toisille alituiseen tapahtuu vahinkoja. Rohkeat, uskaliaat miehet näyttävät olevan ulkopuolella mahdollisuuksien, jotka sattuvat alituisen pelon alla eläville ihmisille. Jotkut ihmiset näyttävät viettävän tappeluissa riemuelämää, kun toiset saavat aina haavoja. On paljon yleiseen tunnettuja tosiasioita, että miehet, jotka ovat melkein etsimällä etsineet kuo-

---

*) »Vastoinkäymiset ovat salapukusia siunauksia».

lemaa, eivät ole sitä löytäneet. Ensi silmäyksellä luulisi, että he eivät saavuttaneet sitä, mitä he hakivat; mutta lähempi tarkastus selvittää syyn. He eivät olleet vapautuneet kuoleman pelosta eivätkä siis tahtoneetkaan kuolemaa täydellä tahdon tarmolla. Sama laki pitää paikkansa jokapäiväisessä elämässä. Mies, jolla on uskallusta ja on vapaa pelvosta, tekee usein uhkarohkeita kokeiluja, mutta melkein aina pääsee lopulla perille. Jos hän joutuu tappiolle, niin on se siksi, että hän »menettää hermonsa» *) viime tiukassa. Pelko on suurimpia vaikuttimia ajatteesen. Se on yhtä voimakas, kuin luja luottamus (usko) ja itse asiassa pelko onkin jonkinlainen luja luottamus pahan tulemiseen, jolloin tämän negatiivisen luottamuksen voima riippuu pelon voimasta.

Meidän ajatuksemme saattavat meidät yhteyteen ulkomaailman voimain kanssa ja me kiinnitämme puoleemme ja karkotamme luotamme ihmisiä sekä esineitä sen mukaan kuin ajatuksia meissä liikkuu. Me olemme heidän kanssaan alituisessa yhteydessä, sillä meidän ajatuksiimme on sama avain. Me olemme läheisessä yhteydessä kaikkien kokonaisuuden osain kanssa, mutta me vedämme puoleemme ainoastaan sellaisia kokonaisuuden osia, jotka ovat meidän ajatteemme rakenteen kanssa sopusoinnussa. Jos me ajattelemme menestystä, onnistumista, niin me pian huomaamme panneemme liikkeelle sellaisia voimia, jotka johtavat onnistumiseen, ja jos me ajan mukana pysytämme ajatteemme samassa soinnussa, niin muut asianhaarat kääntyvät meille myötäsiksi sen mukaan, kuin me niitä tarvitsemme, auttaen meitä meidän ponnistuksis-

*) Tavallinen amerikkalainen sananparsi.

samme. Asiat tulevat meille ikäänkuin vastaan usein hämmästyttävällä tarkotuksen-mukaisuudella ja tilaisuuksia tulee tarjolle, jotka oikein varteen otettuina takaavat meille onnistumisen. Me huomaamme, että meidän ajatteeseemme tulee uusia ajatuksia, joita me emme saa hylätä. Me löydämme ihmisiä, jotka avustavat meitä monella tavalla, ehdotuksilla, tarjouksilla ja varsinaisella avullakin. Luonnollisesti se työ, mikä meidän itsemme on tehtävänä, ei tule muilta tehdyksi, mutta laki auttaa ja ohjaa meitä alituiseen. Se tuo tarjouksia ja tilaisuuksia meidän ovellemme, mutta meidän on otettava ne vastaan. Se ohjaa meidät edistyksen ovelle, mutta meidän on itsemme avattava ovi auki. Se kyllä usein kulettelee meitä niinkuin näyttää jäniksen teitä, mutta me emme saa tuskaantua, sillä perille tulemme me lopulla varmasti, olkoon tie kuinka kierä hyvänsä.

Joskus se viepi meidät juuri sen paikan ohitse, mitä me pidimme ennen päämääränämme ja ohimennessämme me emme voi olla hymyilemättä, ajatellessamme, mitenkä tämä paikka tiellä, joka nyt näyttää niin mitättömältä, vähäsen aikaa sitten näytti meidän päämaaliltamme, matkamme loppupisteeltä. Usein se esine, joka näyttää edustavan kaiken sen, mitä meidän kannattaa tavottaa, ja joka innostaa meitä suurimpiin ponnistuksiin, on menettänyt kaiken viehätysvoimansa silloin, kun tulemme sen saapuville, ja me emme yritäkään tavottaa sitä, vaan menemme ohi niitten vastustamattomain voimain tempaamina, jotka on pantu liikkeelle.

Luottamus Luonnon lakiin ja sen ehdoton tunnustaminen, näyttää tulevan palkituksi sillä, että ihminen heti pääsee kulkemaan eteenpäin kehityksen tietä. Luot-

tamuksen puute ja sen kieltäminen näyttää olevan kuni jarru kaikelle eteenpäin pääsemiselle. Mutta laki on aina vaikuttamassa. Jos me emme mene eteenpäin, niin viepi se meitä johonkin toiseen suuntaan sen voiman avulla, minkä me vaikka tiedottomastikin olemme panneet liikkeelle. Laki vaikuttaa kahdella tavalla, vaikka sen molemmat eri tavat ovat saman eri ilmenemismuotoja. Se, jota me pelkäämme, vetää yhtä voimakkaasti puoleensa kuin se, jota me toivomme.

Jos joku odottaa vastoinkäymisiä, niin hän saapikin niitä, ja silloin kun hän on mielestään kyllin luja mitä hyvänsä kestämään ja voittamaan, ei vastoinkäyminen näytäkään tulevan. Useimmiten meitä kohtaa se, mitä me odotamme. Vanha sananlasku sanoo, että maailma mittaa miestä hänen omalla kyynärpuullaan. Vaikka se ei ehdottomasti tosi olekaan, tunnustaa sekin tuon suuren Luonnon lain. Se mies, joka aina pelkää tulevansa potkituksi ja häväistyksi, näkee tavallisesti luulonsa toteutuvan, mutta se, joka vaatii arvonantoa, sitä myöskin saapi osakseen.

Niinkuin jo on sanottu, laki ei tee meidän puolestanne mitään valmiiksi, vaan ainoastaan tarjoaa työaseet ja tarpeet oikeaan aikaan meidän käteemme pitäen niitä aina tarpeen mukaan tarjolla. Laki tarjoaa meille aina uusia tilaisuuksia, ja meidän asiamme on käyttää niitä hyväksemme tahi antaa niitteen mennä ohitse. Ajatukset, esineet, ihmiset, tilaisuudet ja tarjoukset, joita me vedämme puoleemme, kulkevat aina ohitsemme. Mutta tarvitaan rohkeutta käydä niihin käsiksi. Onnekas mies on se, joka ymmärtää käyttää hyväkseen niitä tilaisuuksia, joitten muut antavat mennä sivuitse. Hänellä kasvaa luottamus omaan itseensä ja

kykyynsä muodostamaan raaka-aineesta jotakin kelvollista. Siitä syystä hän ei joudu milloinkaan siihen tilaan, ettei maailma hänelle mitään hyvää tarjoaisi tahi että kaikki hyvät mahdollisuudet jo olisivat hänet jättäneet. Hän hyvin hyvästi tietää, että on yllin kyllin entisten lisäksi hyviä asioita siellä mistä edellisetkin tulivat, ja hän pitää yksinkertaisesti silmänsä auki ja hetken päästä jo taasen tulee jotakin, minkä hän ottaa huostaansa ja pitää hyvänään.

Vetovoima on aina vaikuttamassa. Me lakkaamatta sitä käytämme hyväksemme tietoisesti tahi tietämättä. Meidän asiamme on pitää tätä lakia joko mestarinamme tahi palvelijanamme.

AJATTEEN KASVATUS

Kehittyneelle ihmiselle myöntää luonto etuoikeuden muodostamaan ajatteensa sellaiseksi kuin hän itse tahtoo, oikeuden muutella, korjata sitä ja lisäillä ajatteelliseen koneistoonsa. Alemmissa eläimissä, alkuperäisessä ihmisessä vieläpä enimmissä nykyajan ihmisissäkin ajatteen rakennustyöstä suurimmaksi osaksi pitävät huolta niitten ulkopuolella olevat voimat, ympäristö, seura, toisten tahtomukset y. m. ja enimminkin kehittynyt ihminen on näille vaikutuksille alttiina. Mutta kehittynyt ihminen tietää, että hän, hän itse, on asianomainen ajatteensa rakennustyössä. Tämä rakennustyö kyllä tapahtuu itsetiedottomasti, itsetietoisen ajatuksen hankkiessa aineksia ja minuuden ollessa rakentajana. Meidän ajatteemme on, näet, vaikka meidän tietämättämme yhtämittaisesti, niinkuin edellä on osotettu, oman ajatustapamme, sekä muitten ajatusten ja tahtomusten alaisina. Meidän ajatusolemuksemme, jota ajatteeksi nimitämme, on kuni varastohuone johon yhäti kootaan tavaraa entisten lisäksi; koko varaston arvo riippuu siitä, millaista tavaraa siihen on koottu. Meidän ajatteemme toimii siis kahdella tavalla, *tietoisesti* ja *tiedottomasti.* Me nimitämme toista toimintaa tietoiseksi toista alitietoiseksi *).

---

*) Engl. kielellä: conscious ja sub-conscious.

Ajatteemme arvo riippuu kokonaan siitä, millaista tavaraa sen varastoon kootaan. Jos tavara on kelvotonta, niin ajatteemmekin on huono, jos tavara on tarpeetonta, niin ajatteemme on meille hyödytön, vaikka se muuten olisikin kuten muistiurheilijoilla koko lailla kehitetty.

Tähän ajatteemme suureen säiliöön me kokoamme tavarata tulevaisuuden varalta ja yhtämittaa me niitä myös käytämme. Suurin osa ajatustyötä tapahtuu tiedottomuuden tasolla, mutta tällä tiedottomuuden tasolla voi ajate käyttää hyväkseen ainoastaan sellaisia aineksia, mitkä on ennen sen piiriin tuotu talteen.

Ajatus liikkuu kernaimmin siellä, missä sillä on vähimmin vastarintaa kestettävänä ja kun meidän täytyy ryhtyä jotakin ainetta ajattelemaan, me huomaamme valitsevamme aina helpoimman ajatustien, sen nimittäin, jota pitkin ajatuksemme on useimmiten ennen liidellyt. Meitä väsyttää liikkua ajatuksillamme uusia polkuja, mutta vanhoilla tutuilla teillä liikkuminen ei tuota paljoa vaivaa. Siitä syystä me liikumme kernaimmin siellä, missä vastarinta on heikoin. Meidän tietomme voi siis sanoa liikkuvan *tietoisuuden* ja *alitietoisuuden* tasolla. Ja meillä on ajatteemme alitietoisuuden tasolla paljon varastoon survottuja mielipiteitä, paljon valmiiksi tehtyjä ajatuksia, joita me emme ole milloinkaan vakavasti tutkineet. Joskus entisyydessä me olemme vastaanottaneet nämä mielipiteet tahi aatteet jostakin lähteestä, emmekä ole milloinkaan asian toista puolta tutkineet. Kun joku näistä aineista tulee keskustelun alaiseksi tahi luettavaksi, niin me huomaamme, että meillä on niistä valmis mielipiteemme ja me olemme usein oikein kiihkoisia niitä puolustamaan. Mutta vasta silloin, kun meidän tulee pakko

ottaa tuo vanha mielipide tahi periaate huolellisen tarkastelun alaiseksi, me huomaamme, että sillä ei ole mitään arvoa laisinkaan. Silloin meitä harmittaa, ajatellessamme, että me olemme niin kauan pitäneet sitä vanhaa kalua arvossaan, ja me hylkäämme sen, kohottaen sijalle omassa ajatustehtaassamme valmistetun arvoesineen. Huolellinen ajatteellinen huoneenpuhdistus paljastaa meille koko joukon tällaisia arvottomia tahi puutteellisia esineitä alitietoisuutemme varastohuoneessa.

Monien arvottomain ajatusromujen seassa, mitä useimmat ajatteet retuuttelevat mukanaan, ovat pelon, huolen, mustasukkaisuuden, vihan, pahasuopaisuuden, kateuden y. m. ajatukset. Näitten esineitten huolellinen tarkastus päättyy niin, että ne heitetään ajatusten tunkiolle ja uusia ajanmukaisia ajatuksia otetaan sijalle. Mikään näistä esineistä ei kestä Korkeamman Järjen arvostelua. Mitenkä sitten tämän arvostelijan edessä käypikään sellaisten oppien, kuin, että »ihminen on vaan maan matonen», tahi »vaivanen syntinen, ijankaikkisen tuomion arvoinen», »pimeyden lapsi, kelvollinen ainoastaan tuliseen maanonkaloon» y. m. s. Kaikki nämä luulot ovat siirtyneet kirkon suojassa sukupolvesta sukupolveen ja ihmiset ovat panneet ne säilöön alitietoisuuden varastoon, pitäen niitä yhtämittaa käytännössä.

Kuinka voi ihminen pitää itseään, omaa minuuttaan, maan matosena ja pimeyden lapsena ja samalla kuitenkin olla vakuutettu, olevansa »Jumalan poika», jonka päämäärä on niin suuri, niin ylevä, niin loistava, ettei hänen ajatteensa edes voi siitä itselleen käsitystä luoda? Mutta millä tavalla voi ihminen tällaisten ajatusten valtaamana, heittää pois sen kuoren, josta hän

on ulos kasvanut, ja astua suoraan kirkkaampaa henkistä tietoisuutta kohti?

Tappion pelko, hätä, huoli ja kaikki ne muut. Ne ne ovat aina tiellä! Näitä aineksia ajetaan häneen niin paljon, että hän on aivan täynnä niitä. Ne ne määräävät kaikki hänen tekonsa ja ajatuksensa. Aina liikuskelee hän ajatuksissaan ja töissään, — näillä aloilla. Hän vaeltaa yhä uudelleen tuon vanhan tien läpi kunnes se tulee hänelle tavaksi, toiseksi luonnoksi, josta on yhä vaikeampi enää irtaantua.

Ihmisen on tultava selville siitä, että hän on, mitä hän ajattelee. Hänen pitää tulla tietämään, että hän rakentaa ajatettaan — tiedottomasti kyllä, se on totta — niitten ajatusten laadulla, joita hän ajattelee. Jos hän ajattelee valoisia, herttasia, iloisia, luottavia, rohkeita ajatuksia, niin hän rakentaa ajatettaan näillä rakennusaineilla. Jos hän taasen ajattelee pelon, hädän, synkkämielisyyden ja epätoivon ajatuksia, niin hänen ajatteensa toimintatapa tulee niitten mukaiseksi, ja kaikkiin hänen tekoihinsa ylettyy vaikutus tästä hänen ajatuksellisen toimintatapansa varjosta.

Tieteellisesti todistettu asia jo on se, että ihminen voi käytännöllisesti muuttaa luonteensa, ylläpitämällä itsessään huolellisesti jotakin ajatus-suuntaa ja antamalla sen asettua asustamaan hänen alitietoisuutensa kortteeripaikassa. Ihminen voipi, pitämällä yhtämittaa ajatustaan määrätyllä uralla, siinä määrin kesyttää ja kehittää asianomaisia ominaisuuksiaan, että ne jonkun ajan päästä asettuvat pysyvästi toimimaan uuteen ajatustapaansa, lähtien siitä alkaen ilman minkäänlaista vaikeutta vaeltamaan pitkin sitä uutta ajatusväylää, jolle ne on johdettu. Joka kerran kuin me ajattelemme tahi panemme toimeen jonkun ajatuksemme, meidän on sen

helpompi tehdä tämä toisen kerran uudestaan ajatteessamme.

Jos me haluamme olla tarmokas ja toimelias, niin koettakaamme ajatella niin paljon tarmokkaita ja toimeliaita ajatuksia kuin voimme, ja koettakaamme panna ne käytäntöön. Saattakaamme ajatuksemme pysyvästi liikkumaan näissä aineissa ja pyrkikäämme tuomaan ajatuksemme näkyviin niin paljon kuin mahdollista. Tätä suuntaa seuratessamme, johdamme itsemme askel askeleelta uudelle tolalle, mitä kysymyksenalaiseen luonteen ominaisuuteen tulee, ja uusi ura alkaa meistä tuntua luonnolliselta elämänuralta, mutta se vanha hylätty tapa alkaa tuntua aivan luonnottomalta. Ihminen voi harjottaa ajatteensa työskentelemään mihin suuntaan hyvänsä. Muistettava vaan on, että tietoinen ajatustyö harjottaa ja muodostaa alitietoista ajatetta.

Me täytämme alitietoisuuden varastohuonetta kaikella sillä, mitä me sinne vaan tahdomme tallentaa, ja kun meillä on tarve ottaa esille joitakin näistä ajatuksellisista tavaroista, me näemme löytävämme sieltä vaan niitä tavaroita, mitä on talteen pantu.

Alitietoinen ajate voidaan kasvattaa aivan niin kuin voi kasvattaa lasta tahi kesyeläintä. Sitä voi muovata ja muodostaa mielen mukaan. Se vaatii luonnollisesti kestävyyttä, mutta se on perin tarpeellista.

Meidän Minuutemme on niin kauan ollut meidän ajatteemme palvelijana (niinkuin se eläimellä on viettien palvelija), että me olemme tottuneet pitämään tätä tilaa auttamattomana, ja vaikka se on tuntunut meistä vastenmieliseltä, me olemme jo melkein nöyrtyneet kohtaloamme kantamaan. Oppikaamme nyt jo ymmärtämään ajatuksellisen vapauden evankeliumia. Se

osottaa, että ajate on ainoastaan meidän Minuutemme, meidän Itsemme, välikappale, sen käytettäväksi tarjolla oleva työase, kone, jonka Minuus voi opettaa itseänsä tottelemaan. Jos ihmisellä on halua ja tahtoa tähän, niin hän voi muovata ajatteensa panemaan toimeen hänen pyrkimyksiänsä.

Jos ihminen on joitakin ominaisuuksia eli n. s. luonnonlahjoja vailla, niin hän voi kehittää ja kasvattaa itselleen näitä ominaisuuksia pitämällä niitä aina mielessään ja tuomalla niitä ilmi niin usein kuin siihen vaan on tilaisuus. Ja jos ihminen tahtoo voittaa jonkun ajatusheikkouden, niin hänen on koetettava aina pitää ajatuksensa kiintyneenä juuri päinvastaiseen asiaan. Ihminen on oma herransa, niin pian kuin hän tahtoo siksi tulla. Hän on varastohuoneensa isäntä ja voi ottaa vastaan ainoastaan sellaisia tavaroita, mitä hän pitää toivottavina.

Jos ihmisellä ei ole kylliksi luottamusta itseensä tahi hän on liian arkaluontoinen, ujo tahi hentohermonen, niin hänen tarvitsee oppia tarmokkaasti ajattelemaan »*Minä voin ja minä tahdon*» ja seuraus on oleva ihmeellinen. Uudistakoon hän sen vaan yhä uudestaan, ei papukaian tavalla, vaan täydellä tajulla sen merkityksestä, ja ennen pitkää hän tulee huomaamaan että »Minä voin, minä tahdon» vireilyt alkavat saada pysyvää jalansijaa hän ajatteessaan. Ja kun hänellä on äkkiä edessä joku tehtävä, hän heti löytää »Minä voin, minä tahdon» ajatuksensa muodostuneena voimaksi, joka tulee heti näkyviin tekona. Ennen tätä muutosta hän aina ensi asiaksi tunsi itsessään »En minä voi» ja »Minä pelkään —» kun jotakin uutta tuli hänelle eteen.

Sama on kaiken ajatustoiminnan laita. Ota tavaksi ajatella itseäsi sellaiseksi, miksi tahdot tulla, niin ennen pitkää huomaat kehittyväsi juuri siksi.

Meidän ajatteemme kehittyy lakkaamatta, me rakennamme luonteemme temppeliä joka päivä.

AJATE JA RUUMIS

Tällä kirjotuksella ei ole aikomus kiintyä ajatuksellisen parannustavan yksityis-seikkoihin eikä siihen, mitenkä monella tavalla ajatteen vaikutus tulee ruumiissa näkyviin. Ainoastaan pintapuolinen koskettele-minen on tässä mahdollinen. Sillä alalla löytyy jo kylliksi ammattikirjallisuutta *), joka tarjoaa riittävästi tietoa. Olkoon vaan se sanottu, että tällä parannuskeinolla on jo saavutettu suurenmoisia tuloksia. Jokaisella ajatuksellisen parannustavan koululla on kuitenkin oma erikois-teoriiansa ja menettelytapansa. Muutamat pitävät persoonallista käsittelyä edullisimpana, toiset taas väittävät parannuksen onnistuvan paraiten matkan päästä. Nämä eri keinot ovat kuitenkin aivan saman toimintatavan eri ilmausmuotoja; sama ajatteen ihmeellinen voima ruumiin yli siinä on parannuskeinona. Paras parannuskeino on kuitenkin se, että sairas itse saadaan tajuamaan, mikä ihmeellinen mahti on hänen omalla ajatteellaan, ja varmana voinee pitää, ettei pysyvää parannusta voida saada toimeen eikä tulevia tauteja vältetyiksi, ennenkuin hoidokas oppii tämän tosiasian itse ymmärtämään. Kukaan ei opi ryömimättä kävelemään. Niinpä on sairaankin,

*) Englannin kielistä ainakin.

ruumiillisesti sekä ajatuksellisesti heikkona ollen, vaikea luottaa omiin voimiinsa, saamatta apua ulkopuolelta jossakin muodossa.

Moni ryhmä tällaisia parantelijoita näyttää luulevan, että he ainoastaan ovat oikealla tolalla, kaikki muut ovat väärässä. Mutta kun niitä lähemmältä tarkastaa, niin huomaa pian, että ne onnistuvat keskimäärin jotenkin yhtä hyvästi. Kaikki he saavat hyvää aikaan. Mutta varmaa on, että se onnistuu paraiten, joka saapi vähitellen sairaan itsensä auttamaan itseään, seisomaan omilla jaloillaan ja tuntemaan omistavansa jumalallisen lahjan turvaamaan omaa terveyttään.

Kaikki nuo erinimiset amerikkalaiset parannuskoulut käyttävät samaa voimaa, ainoastaan eri tavalla käsiteltynä. Ja monen vakavan henkilön persoonallinen kokemus todistaa, että ihminen voi löytää omassa itsessään parannusvoiman, joka tuottaa hänelle täydellisen terveyden ja ruumiillisen lujuuden ilman kenenkään muun apua.

Parannusvoima piilee jokaisessa ihmisessä itsessään, mutta usein täytyy toisen herättää tämä voima eloon ja vaikutukseen. Tämä herätys saattaa tapahtua joko parantajan persoonallisella käsittelyllä tahi matkan päästä lähetetyllä vaikutuksella. Jälkimäisessä tapauksessa parantajan positiiviset ajatusaallot tunkeutuvat sairaan ajatteesen (alitietoisuuden tasolla), herättäen hänessä eloon uinuvat elinvoimat saaden aikaan parannuksen. Parantajan ajatteen vaikutus, olkoon se pantu liikkeelle suullisella puhelulla tahi ajatusten siirrolla, vaikuttaa yhtä voimakkaasti kuin useasti uudistettu *itsetahtomus.* Molemmat saapuvat sairaan alitietoisuuden tasolle, pannen kuntoon sen osan ajatetta, jonka huolena on asianomaisen ruumiinosan rei-

lassa pitäminen. Ajate, tällä tavoin täyteen kuntoon saatettuna, lähettää tarpeellisia vaikutusvireilyjä n. s. sympathetisen hermojärjestön kautta asianomaiseen paikkaan, lisäten siellä tarpeellisessa määrässä sähkövirtaa ja sitä seuraavaa veren juoksua, korjaten sillä höllentynyttä ja repeillyttä soluverkkoa, joten elin rupeaa taasen työskentelemään kunnollisesti.

Oikea parannustyö tapahtuu siis sairaan ajatteen kautta siten, että parannusvoima saadaan liikkeelle hänen aivojensa ja hermostonsa kautta. Jokaisella miehellä sekä naisella on omassa itsessään uinuva tahi usein vaan toimettomaksi jätetty parannusvoima, joka kykenee tuottamaan takasin sairaille elimille ja jäsenille niistä kadonneet ominaisuudet. Tämä voima voipi herätä parantajan ajatuksellisten ponnistusten, hänen sähkövaikutustensa, hieromisensa, temppujensa, lääkkeittensä y. m. kautta, mutta myöskin sairaan itsensä tahdon tahi uskon kautta. Mutta parannustyön tekee joka tapauksessa sama herännyt voima. Myönnettävä kyllä on, että moni ihminen voipi siirtää itsestään elinvoimaa sairaan heikontuneesen elimistöön, mutta tämä ulkoapäin tuleva apu on ainoastaan voimain lisäys sairaan omalle varsinaiselle parannuskyvylle. Silloin kun sairas on hyvin heikkona, hänen ajatteensa on mahdoton lähettää oikeita sähkövaikutuksia ruumisen, sillä aivoista on kulunut pois niitten työvoima; silloin on sairaan välttämätöntä turvautua harjaantuneen parantajan erityisesti kehitettyyn elinsähköön, kunnes hän itse saa kylliksi voimaa jatkaakseen itse työtä.

Useissa sairaustapauksissa, etenkin kun joku elimistö on joutunut epäjärjestykseen, sairaan omaa parannuskykyä haittavat hänessä vallitsevat pelonajatuk-

set, jotka usein ovat syynäkin tautiin ja aina estävät häntä käyttämästä omaa parannusvoimaansa, jonka Luonto on tähän tarkotukseen jokaiselle antanut. Pelko on myrkkyä, joka on tappanut miljoonia ja huoli on sen vanhin tytär, joka tekee parastaan saavuttaakseen äitinsä rekordin.

Pitäkäämme siis mielessämme että varsinainen sairaan parannus tapahtuu pääasiassa silloin, kun sairas saadaan luopumaan niistä negatiivisista ajatuksista, joita tauti aina pyrkii herättämään. Niin pian kuin sairas avaa auki sen jarrun, jolla hän on estänyt parannusvoimansa toimimasta, niin nämä voimat ryhtyvät heti työhön ja parantuminen on seurauksena. Asia on ihan samaa, kuin jos olisi kysymys pimeästä huoneesta, josta olisi pimeys poistettava. Emmehän me rupea lapiolla pimeyttä pois ajamaan, vaan me avaamme akkunan ja sallimme auringon tulla sisälle. Kun toivon, luottamuksen paiste pääsee virtaamaan sisälle, silloin pelon, huolen hirviöt seuralaisineen pakenevat ja valoisat ajatukset karkottavat pian ne mikroobit, jotka ovat olleet saastuttamassa ajatteellista asumusta.

Tässä aatteellisessa parannuskeinossa ei ole mitään salaperäistä, ei mitään ihmeellistä, kun me opimme Luonnon toimintalakeja tuntemaan. Kun parantava voima on herätetty ja kun vääräin ajatusten jarru on poistettu, niin Luonto lähettää suuremman hermovirran heikonneesen paikkaan. Tämä työ tapahtuu alitietoisuuden tasolla suurien hermokeskusten ja sympathetisen hermojärjestön kautta. Tämä hermovirta on aivan niinkuin sähkövirta lähetettynä suuresta aivodynamosta. Tämä hermovirta antaa eloa heikonneelle elimelle eli ruumiin osalle ja myöskin lisää verenkul-

kua asianomaiseen paikkaan. Luonto rakentaa ruumiita veren avulla joka, valtimosuonien läpi virratessaan, kulettaa mukanaan juoksevassa tilassa olevaa lihaainetta ja ravintoa ruumiin kaikkiin osiin, rakentaen, korjaten, täydentäen, parannellen ja muutellen asianhaarain ja tarpeitten mukaan. Veri kulettaa matkallaan takasin sydämmeen laskimosuonien kautta tärvääntyneet ja heikontuneet rakennusainekset ja muun kuonan joka palaa ja häviää sen ilmassa olevan happiaineen vaikutuksesta, jolle veri tulee alttiiksi keuhkoihin ajautuessaan. Ei mitään ruumiin osaa tahi elintä voida oikealla tavalla ravita ja hoitaa, jollei se ole alttiina tasaiselle hermovirralle ja tarpeelliselle verenvaikutukselle. Ja kun ihmisen ajate on täynnä huolehtivia, masentavia ajatuksia tahi vihaa, pahasuopaisuuden eli mustasukkaisuuden ajatuksia, hänen on mahdoton lähettää tarpeellista hermovirtaa ruumiin eri osiin, ja niin pian kuin tämä virta heikkonee, hän alkaa tuntea n. s. taudin oireita. Kun ajate on saatu normaalikuntoiseksi, niin ruumiskin pääsee jälleen täyteen reilaan.

Sydämmen toimintaan vaikuttavat eräät mielenliikutukset; eräät ajatukset saavat posket punottamaan tahi kalpenemaan; eräät ajatukset pilaavat meiltä ruuan sulatuksen ja ruokahalun j. n. e. Aivan sama seuraus on laajemmassa muodossa siitä, jos väärät ajatukset tulevat tavaksi. Väärät ajatukset tulevat vääriksi elämän tavoiksi, — ne molemmat kulkevat käsi kädessä. Näytä minulle, mitä mies ajattelee, niin minä näytän, mitä hän tekee ja miten hän elää ja millainen on hänen terveyden tilansa.

AJATE JA SEN TASOT

Moni nykyajan ajattelija on koettanut selittää ihmisajatteen kaksinaisuutta pystyttämällä konstikkaan teoreettisen rakennuksen sille oletukselle, että ajatteen toiminta on kaksiosainen. Jotkut näistä ajattelijoista ovat johtaneet järkeilynsä surkean etäälle, koettaen selittää kaikkia elämän ongelmoita olettamalla itse ihmisjärkeä kaksiosaiseksi. He ovat tuumanneet, että koska ihmisellä on järki, joka kykenee toimimaan kahdella eri alueella, niin hänellä pitää olla kaksi ajatetta. Jotkut ovat selittäneet näitä kahta ajatetta siten, että toinen on subjektiivinen (minuutta käsittävä) toinen objektiivinen (sinuutta käsittävä). Toiset ovat pitäneet sattuvampina nimityksiä tietoinen ja alitietoinen. Muutamat pitävät sanoja »tahdonnainen» ja »tahdoton» paraiten vastaavina. Kaikki ovat kuitenkin olettaneet, että ihmisellä on kaksi täydellisesti eri ajatetta, eräät uskoen niitä kahdeksi ihan erillään oleviksi olemuksiksi. Mutta onhan mahdoton erottaa toisistaan näitä kahta ajatetta; niitten ominaisuudet ovat niin läheisiä toisilleen että niitä itse asiassa ei voi käsittää muuten kuin yhdessä toimivina. Eivätkä he olekaan kyenneet osottamaan, missä subjektiivisen ajatteen toiminta päättyy, ja missä objektiivisen toiminta alkaa. Ainoa varma oletus, mikä kestää uusimmille tieteellisille kokeille nojaavaa kri-

tiikkiä, on se, että ihmisellä on yksi ainoa ajate, mutta se toimii kahdella eri elämän tasolla. Me voimme siis kyllä puhua ajatteen tietoisesta ja alitietoisesta toiminnasta, mutta emme tietoisesta ja alitietoisesta ajatteesta. Löytyy kuitenkin vielä ajatteen toiminnan korkeampi taso, jota voisimme nimittää *ylitietoiseksi*, mutta siitä saamme puhua enemmän vastedes.

Tietoinen ajatus ajatteen millä toiminta-alalla hyvänsä on seuraus suoranaisesta minuuden alkuunpanosta juuri silloin, kun ajatustoiminta tapahtuu. Alitietoinen ajatus ajatteen millä toiminta-alalla hyvänsä on (1) seuraus edellä käyneestä samanlaatuisesta tietoisesta ajatuksesta; (2) toisen henkilön tietoisesta ajatuksesta, pantuna liikkeelle ajatuksen siirron tarkotuksessa; (3) toisen ajatteen ajatusvireilystä; (4) esi-isän ajatusvaikutuksista siirtyneinä perinnöllisyyslain kautta (näihin luettuina ne »töytäykset» *) jotka ovat siirtyneet sukupolvesta sukupolveen siitä asti kuin Alku-Syy sai aikaan ensi töytäyksen, jotka kaikki töytäykset seurauksineen asteettain saapuvat kehityksensä kukkaan, silloin, kun kehityksen päämäärä on saavutettu). Tietoinen ajatus on vasta paistettu tuores, mutta alitietoinen ajatus on vanhempaa alkuperää ja hyvin usein tulos vireilyistä, jotka ovat saaneet alkutöytäyksensä aikoja sitten. Tietoinen ajatus kulkee omaa tietänsä, poistaen tieltään kaikki esteet ja sysäten syrjään kaiken mikä etehen sattuu. Alitietoinen ajatus sen sijaan tavallisesti kulkee tasaseksi tallattua polkua.

Ajatustöytäys, joka alkuaan on aiheutunut toimessa olevasta tietoisesta ajatuksesta, voipi jatkuvan uudistamisen kautta tulla tavaksi, puhtaasti automaatiseksi.

---

*) Engl. kielellä impulse.

Kun itsetietoinen ajatus yhä uudestaan siihen lisää töytäystä, kehittyy tästä voimakas virta, joka vie sitä eteenpäin alitietoisuuden tasolla, kunnes joko toinen tietoinen ajatus sen seisauttaa tahi sen suunnan muuttaa sama alkusyy.

Tietoinen ajatus voipi myöskin keskeyttää tahi oikaista alitietoisuuden tasolla kulkevia ajatustöytäyksiä. Tietoinen ajatus luopi, muuttaa ja hävittää. Alitietoinen ajatus jatkaa sitä työtä, mitä sille tietoinen ajatus antaa, sekä tottelee käskyjä ja tahtomuksia. Tietoinen ajatus tuottaa ajatus-tapoja eli liikunta-tapoja, antaen niille sen vireily-voiman, joka siitä lähtien kulettaa niitä alitietoisuuden kulkuteitä. Tietoisella ajatuksella on myöskin voimaa lähettää liikkeelle vireilyjä, jotka seisauttavat ajatustavan kulettaman virtauksen, se myöskin voipi panna käytäntöön uuden ajatus-tavan eli liikunta-tavan niin voimakkailla vireilyillä, että ne voittavat ja hävittävät edellisen ajatuksen eli vireilyn, asettaen uuden sijalle.

Kaikki ajatus-töytäykset, jotka kerran on pantu toimintaan, jatkavat kulkuansa alitietoisuuden tasolla siihen asti, kunnes tietoinen ajatus tahi muu hallitseva voima on myöhemmällä töytäyksellä ne seisauttanut tahi muuttanut. Alkuperäinen töytäyksen alottaman suunnan jatkaminen lisää virtauksen voimaa ja tekee sen seisautuksen ja muuttamisenkin vaikeaksi.

Tämä se on luonnollisin selitys siihen, miksi tottumuksella on niin suuri voima. Tämän käsittäessämme ei ole vaikea ymmärtää, miksi on niin vaikea päästä irti vanhasta tavasta, johon oli niin helppo oppia. Laki on sama hyville sekä pahoille tavoille. Helppo on siitä vetää yleisiä siveellisiä johtopäätöksiä.

Ajatteen useat eri toiminta-osastot usein yhdistyvät aikaansaamaan yhden ainoan ulkoilmauksen. Tällainen yritys saattaa vaatia useain osastojen toimintaa, joista jotkut voivat kuulua tietoisen, toiset alitietoisen ajatuksen tasolle.

Uudet suhteet — uudet probleemit — jotka syntyvät useain eri seikkain ryhmittymisestä, vaativat tietoisen ajatuksen ryhtymistä asiaan, mutta jos kysymys on vanha tuttu, niin siitä saattaa pitää yksinään huolen alitietoinen ajatus ilman yrittelevämmän veljensä apua. Luonnossa on elävillä organismeilla (olioilla) vaistomainen pyrkimys ryhtymään eräisiin tekoihin, organisoitunut olemus pyrkii *etsimään* sitä, mikä tyydyttää organismin tarpeita.

Tämä pyrkimys kuuluu oikeastaan ajatteen alitietoiseen toimintaan, saaneena alkunsa kaiken elämän Alku-Syystä ja siirtyneenä kehityksen kulussa yhä ylemmälle tasolle, samalla edistyen voimassa ja luonteessa.

Ihmisessä, elämän korkeimmassa olennossa, mitä Luonto on tällä pallolla saanut luoduksi, ilmenee alitietoisen ajattelemisen korkein ilmausmuoto, ja samalla paljon korkeampi muoto tietoista ajattelemista, kuin se, mihin alemmat eläimet kykenevät; mutta kuitenkin tämän voiman mitta vaihettelee suuresti eri ihmisroduissa. Meidän omassa rodussammekin eri mittamäärät tietoista ajattelukykyä ovat selvästi nähtävinä. Eikä nämä mittamäärät suinkaan riipu siitä »sivistyksen», yhteiskunnallisen aseman eikä ylemmän opin määrästä, mitä kukin ihminen on hankkinut. Ajatuksellinen harjotus (kulttuuri) ja ajatuksellinen kehitys ovat kaksi eri asiata. Edelliset ovat enemmän tahi vähemmän pelkkiä muistiurheilijoita, jälkimäisillä vaan on oikeus lukea itsensä ajattelijain varsinaiseen ammattikuntaan.

Useimpain ihmisten järkeileminen on vaan sangen vähäsen yläpuolella alitietoisuuden toiminta-aloja, osottaen perin vähän omaa tahdonnaista ajatuskykyä. He antavat kernaammin muitten ihmisten ajatella omasta puolestaan. Tietoinen ajatus väsyttää heitä, sillä heistä on vaistomainen, automaatinen, alitietoinen ajatteleminen paljon helpompaa. Heidän ajatteensa työskentelee kernaimmin siellä, missä se kohtaa vähimmin vastarintaa. He ovat juuri parahiksi hiukkasen yläpuolella inhimillisten lampaitten.

Alempien eläinten ja alempien ihmisrotujen keskellä tietoinen ajatteleminen melkein kokonaan rajoittuu järeämpään toimintaan s. o. liikkuu aineellisella tasolla; korkeampi ajatteellinen toiminta on automaatisesti alitietoisen toimintaosaston hoteissa.

Sen mukaan kuin elämän alemmat muodot edistyivät kehityksen asteikolla, ne puhkasivat*) itsestään uusia uinuksissa olleita ominaisuuksia. Nämä ominaisuudet aina ensin ilmaantuivat alitietoisen ajatuksen alkumuotoina ja myöhemmin työntäytyivät ylöspäin ylempien alitietoisten ajatusten kautta, kunnes tietoinen ajatus astui isännyyteen. Tämä kehityksen kulku yhäti jatkuu pitäen päämääränään pyrkimystä korkeasti kehittynyttä tietoista ajatuskykyä. Jotkut ihmiset ovat kehittäneet näitä uusia ominaisuuksia melkoisessa määrässä, ja mahdollista on, että ihminen piakkoin yleisesti kykenee niitä käyttämään tietoisen ajatustoiminnan tasolla. Tosiasia on, että jotkut harvat ovat jo tämän luonnonlahjan saavuttaneetkin. Tämä se on Itämaitten salaistieteen tuntijain ja heidän harvain Länsimaalaisten veljiensä salaisuus.

---

*) Engl. kielellä: unfold.

Ajatteen saapi oikealla harjotuksella yhä huolellisemmin tahtoa noudattamaan. Se, mitä tavallisesti kutsutaan tahdonvoiman vahvistamiseksi, on itse asiassa ajatteen harjottamista tottelemaan ja tunnustamaan omassa itsessämme piilevän sisimmän voimamme isännyyttä. Tahto on kyllä vahva semmoisenaan, mutta ajate on harjotettava vastaanottamaan ja toimeenpanemaan Minuuden tahtomuksia. Tahdon sähkövirta kulkee kyllä täydellä voimallaan henkisiä sähkölankoja pitkin, mutta meidän on opittava kääntämään oikealle kohdalle nappulaa, jotta ajatteellinen »raitiovaunu» lähtee liikkeelle.

Luonnon Ehdoton Tahto vetää ihmistä eteenpäin, ylöspäin, eikä Alku-Syyn vireilyvoima ole vielä loppuun kulunut. Se aika kehityksen kulussa on tullut, kun ihminen auttaa itse itseänsä. Se ihminen, joka Lain ymmärtää, voi tehdä ihmeitä omassa ajatteessaan piilevien voimien kehittämisellä. Mutta se, joka tarjolla olevalle totuudelle selkänsä kääntää, tulee kärsimään sen enemmän, minkä vähemmän hän ratkasevalla hetkellä Lakia ymmärtää.

Se joka ymmärtää ajatteellisen olemuksensa lakeja, hän kehittää kukkaansa itsessään uinuvat lahjat ja käyttää niitä järkevästi. Hän ei hyli ajatteensa alitietoisiakaan kykyjä, vaan, käyttäessään niitäkin hyväkseen, uskoo niille sellaisia tehtäviä, mihin ne kykenevät. Siten voi hän saavuttaa ihmeellisiä tuloksia, kunhan hän vaan pitää silmällä, että ne kaikessa toimissaan noudattavat Korkeimman Itsensä tahtoa. Jos ne eivät tee tehtäväänsä oikein, hän oikasee niitä, ja hänen tietonsa estää häntä käsittelemästä niitä ymmärtämättömästi ja siten vahingoittamasta itseään. Hän kehittää itsessään

piileviä luonnonlahjoja ja voimia ja oppii niitä käyttämään niin hyvin tietoisen kuin alitietoisen ajattelemisen tasolla. Hän tietää, että todellinen ihminen hänen sisimmässään on se mestari, jolle sekä *tietoinen* että *alitietoinen* ajatteleminen ovat vaan työaseita.

ALITIETOISUUDEN TASO

Me olemme niin tottuneet luulemaan, että meidän ajatteemme toiminta liikkuu tietoisuuden tasolla, että meitä hämmästyttää havaita, se tosi asia, että suurempi osa meidän ajatuksellisesta työstämme tapahtuukin alitietoisuuden tasolla.

Kun me otamme ravintoa ruuan muodossa, niin me teemme sen tietoisesti; mutta ruuansulatustoiminta tapahtuu tiedottomasti, vaikka se töytäys, joka sen aikaan saa, tulee ajatteesta yhtä paljon kuin jos tämä työ tapahtuisi tietoisesti. Ruoka muuttuu vereksi ja veri kuletetaan kaikkiin ruumiin osiin ja kaikki elimet ja ruumiin jäsenet saavat rakennustarpeensa — tämä kaikki tiedottomasti. Sydän sykkii, vatsa toimittaa ruuansulatustyönsä, maksa ja selkämunuaiset toimittavaan tehtävänsä — kaikki tiedottomasti. Mutta työ tulee säntillisesti, huolellisesti ja asianmukaisesti toimitetuksi ajatteen ohjauksen alaisena alitietoisuuden tasolla.

Niin on kaikkien tekojen laita, jotka me ensin saimme ainoastaan suurimmalla huolella ja vaivalla toimitetuiksi, mutta jotka me sittemmin olemme kyenneet toimittamaan melkein automaatisesti. Nainen, joka käyttää ompelukonettaan, maalari joka käyttää penseliänsä, työmies joka käyttää työaseitaan, konemies joka ohjaa konettaan, jokainen on huomannut, että työ vaati ensi

alussa kaiken heidän huolensa ja huomionsa, mutta nyt kun työn yksityisosat kerran on täydellisesti opittu, työ näyttää tulevan tehdyksi melkein tahdottomasti, se sujuu melkein itsessään.

Kuinka tavallista onkaan se, että me syviin ajatuksiin vaipuneena; unohdamme omat askeleemme ja sitten yht'äkkiä heräämme päiväunestamme löytäen itsemme oman kotimme oven edestä, jonne olemme vanhaa tuttua tietä pitkin koneellisesti saapuneet. Tapahtuu usein että n. k. »hajamieliset» henkilöt kulkevat taajojen ihmisjoukkojen läpi, kulkevat hevosten editse ja kärryjen välitse suurimmalla varovaisuudella ja ymmärryksellä, ollen kuitenkin aivan tiedottomia siitä, mitä he tekevät, vieläpä aika lailla hämmästyen, kuullessaan muilta millaisissa vaaroissakin ovat olleet. Kuka etevä työmies hyvänsä voi todistaa, että silloin hän vasta työnsä täydellisesti osaa, kun hän voipi sen tehdä melkein automaattisesti. Mies joka tekee joka päivä saman työn, saapi siihen mestaruus-leiman, tuskin vähääkään sitä erityisesti yrittämättä tahi itsetietoisesti tarkottamatta. Eikä kukaan ottaisi väittääkseen, että hänen sormissansa tahi käsissänsä semmoisenaan olisi riittävästi ymmärrystä työtä tekemään ilman aivojen johtoa. Tiedoton töytäys tulee aivoista kulkien alitietoisen toiminnan kulkuteitä ja työ tulee tehdyksi yhtä etevästi kuin jos koko tietoisuus olisi siihen tähdättynä. Tämä tietysti voipi tapahtua ainoastaan silloin kun ajate on saanut tottumuksen sanotun erikoistyön täydelliseen toimittamiseen. Annappas vaan jonkun paikan koneesta joutua epäkuntoon, heti siirtyy ajate takasin tietoisuuden tasolle ja ryhtyy häiriön korjaamiseen.

Ajatteen alitietoinen taso on itse asiassa *tottumuksen taso.* Niinkuin ennen jo on selitetty, ajatteen alitietoisella tasolla voipi esiintyä yksinomaan (1) mitä se on oppinut tietoisuuden tasolta; (2) mitä sille on istuttanut tahtomus toisen ajatteesta; (3) mitä on sille siirtynyt toisen ajatteesta ajatus-aaltoiluna y. m.; (4) mitä on sille siirtynyt perinnäisyyden kautta niihin luettuna supupolvesta sukupolveen jatkuneet töytäykset alkaen siitä asti kuin Alku-Syy ensimmäinen töytäyksen antoi. Jokapäiväisin ajatuksellinen tahi liikunnallinen tottumus saattaa kuulua alitietoisuuden tasolle ja sama on laita eräitten vastikään heränneitten ylitietoistenkin (joista vastedes enemmän) ilmausten laita. Alitietoisuuden taso on omituinen sekotus korkeasta ja matalasta: viisaudesta ja hupsuudesta, taikauskosta ja korkeimmasta filosofiiasta. Se on ikäänkuin kaikenlaisten ajatuksellisten huonekalujen, työaseitten, leikkikalujen ja jos minkä varastohuone. Tällä tasolla on löydettävänä hullunkurinen sekasotku viisautta ja hupsuutta, lähteneenä liikkeelle meidän tietoisuudestamme, perittynä meidän esivanhemmiltamme ja vastaanotettuna niiltä, joitten kanssa me olemme tekemisissä. Ja tämä kokoelma yhäti lisääntyy.

Eikä siinä ole kaikki. Silloin tällöin tapahtuu yhtäkkiä, että joku ylitietoinen luonnonlahja herää, ehkä vaan hetkellisesti ja kun se ei ole kylliksi kypsä päästäkseen tietoisuuden varastoon, sen täytyy esiintyä alitietoisuuden tasolla. Tämä se on saanut jotkut kirjailijat sekottamaan hengen ominaisuuksia alitietoisuuden toimintaan. Nähdessään neron leimausten n. s. *alttiuslahjan* ilmenevän alitietoisuuden tasolla, he ovat hämmentäneet tietoisuuden näköpiirin ylärajalta välähtelevät leimaukset sen alarajalla hämärtäviin liekkeihin.

Innostuneina ihailemaan korkeampia inspiratsioonin ilmauksia, he unohtivat ne hullunkuriset, mitättömät, järettömät ilmiöt, jotka nekin esiintyvät tietoisuuden rajan ulkopuolella. Heidän määrittelynsä mukaan »korkeampi järki» olisi alituiseen ihmisen oman tahi toisen ihmisen tietoisen ajatteen hypnootisille tahtomuksille alttiina. Heidän on opittava pitämään mielessään, että ajatteen alimmat ominaisuudet esiintyvät alitietoisuuden tasolla yhtä hyvin kuin korkeimmat.

Ajatteen alitietoinen taso on suureksi osaksi sitä, miksi sen on ennen tapahtunut tietoinen ajatustoiminta tehnyt. Se on amme tahi säiliö, johon alituiseen lirisee pieni puro tietoista ajatusta. Kun niin on laita, on jokaisen pidettävä tarkkaa huolta, että puro on puhdas ja saastuttamaton. Jos ihmisen ajate on entisyydessä tahrittu väärillä ajatuksilla, niin ainoa lääke on se, että siihen virtaan puro muutetaan yhtäkkiä kristalli kirkkaaksi, joten säiliössä oleva vesi alkaa tulla yhä kirkkaammaksi ja kirkkaammaksi, kunnes se on yhtä kirkasta kuin itse puro. Ja minkä suuremmassa määrässä me laskemme puhdasta ajatusta ajate säiliöömme virtaamaan, sen pikemmin puhdistuu säiliö saastasta.

Tässä juuri itse-tahtomuksella on niin tärkeä osa luonteen uudistuksessa ja koko ihmisen kehityksessä. Itsetahtomus on alituinen, voimakas puro virtaamassa ja puhdistamassa ajatteen mutaista vettä.

On ollut paljon väittelyä tutkijain välillä siitä, onko tieto tullut ihmiselle alitietoisuuden tason kautta tietoisuuden tasolle, vai onko tieto ensin esiintynyt tietoisuuden tasolla ja sitten siirtynyt alitietoisuuden tasolle. Molempain väitteitten puolesta on tuotu esille kylliksi todistuksia ollaksemme selvillä, että molemmat

ovat oikeassa. Paljon asioita, mitä ihminen tietää, on tullut hänen tykönsä ajatteen itsetietoisen toiminnan kautta ja siirtynyt myöhemmin hänessä alitietoisuuden eli tottumuksen tasolle. Toiset asiat taasen tulivat hänelle siten, että joku ylitietoisuuden ominaisuuksista puikesi hänelle ja sen kautta tieto ensin esiintyi alitietoisuuden tasolla ja sitten vasta siirtyi tietoisuuden tasolle. Ja sitten kylliksi oltuaan harjotuksen alaisena se siirtyi takasin tottumuksen tasolle. Ihminen usein »tuntee» että asia on niin, ennenkuin hän sen »näkee», että se on totta; sitten nähtyään hän siirtää sen jälleen »tuntemisen» tasolle, merkittynä näkevän tason ajattelun hyväksymis-sinetillä. Tämä asia tulee vielä selvemmäksi tutustuttuamme lähemmin ylitietoisuuden tason ilmiöihin.

Sen mukaan kuin ihminen edistyy tietoisuuden tasolla muuttuu hänen alitietoinen tietovarastonsa, niinkuin jo on selitetty yhä suuremmassa määrässä hänen oman tietoisen ajattelunsa tulokseksi, sisältäen yhä vähemmän muitten ihmisten ajatusten ja tahtomusten tuloksia. Sellaisella ihmisellä taasen, jolla on rajoitettu ajattelemiskyky, s. o. joka käyttää perin vähän ajatteensa tietoisia voimia, on alitietoisuuden varasto täytetty melkein kokonaan muilta saadulla aineksilla. Muitten tahtomuksia ja ajatustöytäyksiä on melkein koko sellaisen henkilön tietovarasto. Hän on hyvin vähän ajatellut itsekseen ja itse asiassa tuskin tietää, mitenkä itsekseen ajatella ja riippuu kokonaan muista ajatuksellisten kysymysten alalla. Sen mukaan kuin ihminen edistyy järkeilemiskyvyssä, hän miettii asiat selville omin neuvoin ja lähettää ajatustensa tulokset talteen alitietoisuuden suureen varastoon. Sellainen ihminen tulee selville siitä, mikä hän on, tun-

tee ja tunnustaa todellisen Itsensä olemassaolon. Hän myöskin ryhtyy *luomaan* ajatus-tasolla. Hän ei ole enää pelkkä automaati, hän on ryhtynyt itsenäisesti toimimaan. Ja sen mukaan kuin hän edistyy, kasvaa hänen voimansa. Hän käyttää hyväkseen ajatuksen alitietoista tasoa, mutta hän täyttää sen varaston uusilla, tuoreilla vaikutuksilla ja johtopäätöksillä, samalla vähitellen mutta varmasti haihduttaen pois ne vanhat, epävarmat ainekset, jotka ennen olivat täyttäneet alitietoisuuden. Voimakas, positiivinen ajatus tuoreeltaan lähetetty tietoisuuden tasolta, tekee mitättömäksi tusinan negatiivista ajatusta, jotka ovat asustaneet ihmisen alitietoisuudessa, painaen häntä yhäti alaspäin ja estäen ylös nousemasta.

Jollemme me ajattele itse ajatuksiamme, niin jonkun muun ajatukset täyttävät meidän alitietoisuutemme varastohuoneen, ja me tulemme olemaan heidän ajatustensa käskettäviä sen sijaan, että meillä olisi oma varasto alkuperäisiä ajatuksiamme. Suuri osa ihmisistä ovat rauhallisesti vastaanottaneet ne pelon, taikauskon, murheen, taudin, kurjuuden, ahdasmielisyyden, kirouksen, tekopyhyyden y. m. ajatukset, joita etupäässä kirkko niin suurella huolella viljelee, ja heidän ajatuksellinen varastohuoneensa on täynnä tätä turmiollista romua. Mutta silloin kun he murtavat kahteensa ja repivät auki siteensa ja tulevat vapaiksi, silloin he uskaltavat myöskin ajatella omin päinsä ja täyttää alitietoisuuttaan tuoreilla, kirkkailla, uusilla, omatekoisilla ajatuksilla, ja vanhat negatiiviset ajatukset heitetään ulos tahi tehdään mitättömiksi positiivisilla ajatuksilla, jotka nyt tunkeutuvat sisälle.

Uusia tietoisuuden aloja avautuu ihmiselle ja hän edistyy nopeasti tiedossa. Hän tavottelee itsessään

ylitietoisuuden lahjoja, tietoja hankkiakseen ja, saatettuaan tulokset tietoisuuden työkentälle, lähettää ne eteenpäin ajatuksellisesti sulatettuina alitietoisuuden tasolle, käytettäviksi ilman mitään vaikeutta milloin hyvänsä niitä tarvitaan. Kaikella sillä, mikä on talletettuna meidän alitietoisuuteemme, on lakkaamaton vaikutus meidän elämäämme, meidän tekoihimme, meidän luonteeseemme. Ihmisen, jonka alitietoisuus on täynnä taudinajatuksia, on helpoin asia maailmassa tulla sairaaksi. Ja onhan se ihan luonnollista. Kaikki se työ, mikä taudin aikaan saa, tapahtuu alitietoisuuden tasolla ja tämä työ tapahtuu hiljaa ja ääneti mutta varmasti ilman ihmisen tietoista tietoa.

Mutta yht'äkkiä hän huomaa itsensä sairaaksi, käsittämättä mitenkä se tapahtuikaan. Tehdessään täysikäännöksen ja ruvetessaan säännöllisesti lähettämään terveydellisiä ajatuksia alitietoisuuteen, hän huomaa, ettei häntä enää kiusaakaan ne vanhat vaivat, jotka ennen tekivät elämän hänelle rasitukseksi. Alitietoisuus ei nyt enää työskentele vanhoilla työaineksilla vaan alkaa työskennellä uusilla rakennusaineilla. Sen sijaan, että se siis rakentaisi tautia, se rupeaa rakentamaan vahvaa tervettä ruumista.

Jos me siis alamme pitää mielessämme sitä ajatusta, että alitietoisuus on suuri varastohuone täynnä ajatuksia, jotka ovat vierineet sinne tietoisuuden tasolta, ja jotka ajatukset alituiseen ilmenevät tekoina, niin me pian opimme pitämään huolta siitä, että ainoastaan paraat ajatuksemme pääsevät kokoontumaan meidän varastoomme. Me opimme hylkimään omassa ajatteessamme herääviä negatiivisia ajatuksia ja ajamaan luotamme pois muitten liikkeelle panemia vastenmielisiä tahtomuksia.

Mitä sanoisimme me miehestä, joka varustaessaan suuren määrän elantotarpeita talveksi, täyttäisi kellarinsa saastaisillä ravintoaineilla, myrkyllisillä tavaroilla ja tautia tuottavilla esineillä? Me nimittäisimme häntä vähintään mielipuoleksi. Mutta niin suuri osa ihmisistä kuitenkin tekee. He täyttävät ajatteensa varastohuonetta mitä ilkeimmillä aineilla, saastaisilla tavaroilla ja myrkyillä, jotka heitä ennen tahi myöhemmin vahingoittavat. Pois ne sellaiset ainekset! Heittäkäämme ne luotamme. Täyttäkäämme niitten tila lujilla, terveillä ajatuksilla, jotka tulevat meidän tykömme, kun me otamme *aatteen* omaksemme.

Muistakaamme, että ajatukset kiventyvät teoiksi. Kun siis ajatuksemme vierivät eteenpäin jollakin alalla, niin on meidän kysyttävä itseltämme: »Haluanko minä saada tämän ajatuksen muuttumaan teoksi?» Jos vastaus on kieltävä, niin seisauttakaamme heti se sellainen ajatus ja siirtykäämme ajattelemaan juuri päinvastaiseen suuntaan. Muistakaamme myöskin, että positiivinen ajatus aina tekee negatiivisen ajatuksen tehottomaksi. Positiivisia ajatuksia ovat rohkeuden, toivon, pelottomuuden, päättäväisyyden se on »Minä voin ja minä tahdon» ajatukset. Negatiivisia ovat pelon, murheen, vihan, pahasuopaisuuden, taudin y. m. ajatukset ja ne jotka esiintyvät ajatuksina »En voi» tahi »En uskalla».

»Niinkuin ihminen ajattelee sydämmessänsä, sellainen hän on».

YLITIETOISUUDEN TASO

Ihmisen ajatteessa on paljon ominaisuuksia, jotka ovat rajallisen tietoisuus-piirin ulkopuolella. Ne näyttävät olevan luonnonlahjoja, jotka ovat maanneet joutilaina ja jotka aikain kuluessa puhkeavat tietoisuuspiirin sisäpuolelle. Muutamista näistä luonnonlahjoista meillä ei ole nykyaikana mitään varsinaista tietoa; toisista ovat eräät henkilöt kaikkina aikoina olleet selvillä, ja tähän luokkaan kuuluvina useat meistä jo tapaavat satunnaisia valon leimauksia, kuitenkaan vielä selvään näkemättä siksi, kunnes täysi puhkeaminen ehtii tapahtua. Eräitä ylitietoisia luonnonlahjoja, jotka ennen ovat olleet ihmiseltä kokonaan salassa, on jo puhjennut ja me alamme olla yhä tarkemmin selvillä niitten merkityksestä.

Aivan samalla tavalla niinkuin ajatuksen alitietoinen työ-ala on alapuolella tietoisuuden, niin ovat ylitietoiset luonnonlahjat tietoisuuden piirin yläpuolella. Ja aivan samalla tavoin kuin se, mikä nyt on tietoisuus tasolla, huomenna siirtyy alitietoisuuteen, niin tulee paljon siitä, mikä nyt on sulettu ylitietoisuuden uinuviin salaisuuksiin, vastaisuudessa puhkeamaan tietoisuuden käytettäväksi. Paljon siitä, mikä nyt on osana jokapäiväistä elämäämme, oli ihmiskehityksen edellisillä asteilla osana hänen ylitietoisuuttaan ja sittemmin puhkesi

nykyiseen tietoisuuteensa, joutuen riittävän ajatuksellisen sulatuksen ja kypsyttämisen jälkeen alitietoisuuden varastoon.

Ihminen, jolla on riittävästi kykyä ajatusten kokoamiseen ja ryhmittelemiseen ja muita henkisen kehityksen välineitä, voipi silloin tällöin saada uinuvia luonnonlahjojaan niin hereille, että hän saapi niistä kylliksi selväpiirteisiä vaikutuksia ja tietoja voidakseen niitä hyväkseen käyttää. Monet n. k. mystikkerit ja okkultistit Idässä sekä Lännessä ovat tämän todistaneet, mutta useimmat meistä saavat tyytyä satunnaisiin leimahduksiin tahi heikkoihin heijastuksiin siitä valosta, mikä pyrkii meidän tykömme ylitietoisuuden tasolta. Jotkut näistä ominaisuuksista eivät tule puhkeamaan ihmiselle ennenkuin hän on saapunut paljon korkeammalle henkisen kehityksen asteelle, kuin nyt on mahdollistakaan. Toiset alkavat juuri nyt puhjeta, eikä niistä ole tietoa muilla kuin kaikkein etumaisilla. Osa on paraikaa puhkeamis-tilassa ja suuri lukumäärä ihmisiä herää joka vuosi tätä suurta tapahtumaa ymmärtämään.

Ihminen joka laskeutuu alitietoisuuden syvyyksiin, löytää siellä vaan sitä, mikä sinne on varastoon pantu. Tämä yksinään on kylliksi antamaan hänelle ihmeellisen tiedon entisyydestä, kehityksen kulusta, jolta on kokoontunut moninainen varasto menneitä asioita, jo kokonaan unohtuneita tietoiselta ajatteelta. Jotkut väittävät, että muisto entisistä elämäntiloista on siellä tallella niille, jotka osaavat sitä etsiä. Mutta kaikki, mitä alitietoisuudelta voi saada, on sellaista, mikä sinne on ennen talteen pantu. Toisin on ylitietoisuuden. Kaikki, joilla on ollut kykyä temmata sieltä valonkipinöitä, vakuuttavat, että se tieto, mikä sieltä on saatavissa, on

ihmiskokemuksen yläpuolella. Se on väläys tuntemattomasta maailmasta. Ihminen, joka on saanut yhdenkään leimauksen ylitietoisuuden valo-aarteista, on uusi ihminen; elämä ei ole hänelle enää samaa kuin ennen. Sen, mitä hän ennen *uskoi,* hän nyt *tietää.*

Paraassakin tapauksessa on keskinkertaisen henkilön tietoisuus-alue sangen pieni ja mitätön, vaikka siihen lisätään koko alitietoisuuden aluekin. Useimmat asiat tärkeintä laatua ovat sen rajapiirin ulkopuolella ja ainoa tieto niistä, mikä hänelle saapuu, tulee ylitietoisuuden alueelta. Luonnollisesti tietoisuus kasvaa, on kasvanut, ylitietoisten lahjain puhkeamisen kautta, mutta ihminen on nykyisin vasta koskettanut ylitietoisuuden reunoja.

Ihminen ei voi tietoisten lahjojensa avutta väittää, onko korkeinta Olentoa, vai eikö ole. Sitä asiata ei tietoinen ajatus voi käsittää ja kuitenkin välähdys ylitietoisuudesta panee hänen *tuntemaan,* että on olemassa Korkein Olento ja kehityksen mukana hän tulee tietämään sen, mitä hän tuntee. Niin on hengen kuolemattomuudenkin laita. Tietoisuus ei ole sitä voinut todistaa, mutta ylitietoisuus on saattanut meidät sitä uskomaan, mitä ei ole voitu todistaa. Kuitenkin nämä kaksi kysymystä ovat tärkeimmät mitä meillä nykyaikana löytyy. Kaikki meidän siveys-käsitteemme, kaikki käsityksemme elämästä riippuvat näistä kahdesta tosiasiasta, joita ihminen ei tietoisella järjellään ymmärrä, mutta jotka hän tuntee todeksi sen ominaisuutensa avulla, joka hänelle on puhkeamaisillaan ylitietoisuudesta. Sen mukaan, kun tämä puhkeaminen edistyy, alkaa ihmisten käsitys kirkollisesta jumalasta näyttää yhä raaemmalta ja lapsellisemmalta. Hänen läsnäolonsa alkaa näyttää monin verroin suuremmalta, kuin miltä

se näytti meidän esi-isistämme, joitten käsityksessä Hän oli vaan suuremmoinen mies, jolla oli kaikki ihmisen heikkoudet, puutteellisuudet ja viat. Ja tulevaisuuden ihmisellä tulee hänestä olemaan yhtä paljon meidän käsitystämme suurempi käsitys, kuin me olemme edellä esivanhempiamme. Ja sen mukaan kuin tämä edistys jatkuu, tulee kysymys yhä selvemmin olemaan tietämisestä kuin uskomisesta. Eräät meistä ovat kyllä jo ehtineet tällä alalla tietoisuus-rajan sisäpuolelle, toiset ovat juuri heränneet tietoisuuteen kuolemattomuudestaan.

Seisatuppa vaan hetkiseksi miettimään, mistä on saanut meissä alkunsa tunne oikeudesta, armosta, rakkaudesta, osanotosta, laupeudesta. Ymmärrys ei nykyaikana sitä opeta. Miksi olisi ihmisen osotettava rakkautta tahi toveruutta toiselle, jos ymmärryksen antaa yksinään asian ratkaista? Miksi ei jokaisen olisi pidettävä huolta itsestään ja annettava veljensä kärsiä ja kuolla nälkään? Miksi ei hän saattaisi polkea veljeänsä lokaan ja ottaa hänen omaisuuttaan, niinkuin nykyaikainen vapaakilpailun yhteiskunta-järjestys opettaa? Neuvooko kylmä ymmärrys mitenkään toisin? Ei vähääkään nykyisen vallalla olevan opin mukaan. Miksi eivät siis kaikki ihmiset noudata tuota ahneuden lakia? Siksi että he eivät voi. Siksi, että heidän sisimmässään on tallella ylitietoinen käsitys oikeasta suhteesta lähimmäiseensä. Mutta kuinka on mahdollista, että nykyajan kulttuuri-ihminen on niin perinpohjin kadottanut tietoisuutensa perheellisestä suhteestaan muihin ihmisiin? Siksi että nykyajan ihminen on vielä sangen lähellä raakalaista eräissä suhteissa. Mutta hän on koko ajan kehityksen tilassa. Perhe-lain haihduttua pois hänen tietoisuutensa piiristä, hän on muussa suhteessa edis-

tynyt. Ja kun hän herää jälleen perhe-suhdettaan oikeassa valossa tarkastamaan, hänen tulee olemaan mahdoton tehdä, mikä hänestä nyt näyttää ihan luonnolliselta.

Läheisessä tulevaisuudessa ihminen katsoo hämmästyksellä taakseen, missä sodat, verenvuodatus, rotujen hävitys, yksityiset verityöt ja yhteiskunnalliset vääryydet kuuluvat päivän tapahtumiin, ja ihmettelee, kuinka niin korkealla kehitysasteella olevat ihmiset saattoivat rauhallisesti katsella tällaista asiain tilaa. Ihmiset tulevat tulevaisuudessa tarkastamaan nykyajan tapahtumia samalla tavalla, kun me tarkastamme rikoksia vanhan Rooman arenalla. Heille ihmisten veljeys ei ole enää mikään unelma, vaan jokapäiväinen totuus. He eivät voi muuta olla, se käsitys astuu ylitietoisen puhkeamisen kautta heidän elämänymmärrykseensä.

Tulkoon tätä tietä ihmiselle mitä tietoa hyvänsä, se ei ole milloinkaan ristiriidassa järjen kanssa, mutta se on usein yläpuolella järjen käsityksen. Sieltä siis tulee ihmiselle tieto, valistus, inspiratsiooni. Sieltä saa runoilija innostuksensa, sieltä kirjailija ajatuksensa, näkijä salaiset tietonsa ja tietäjä viisautensa. Tällä alueella se on intuitsioonin (alttius-lahjan) tiedonlähde.

Meidän on kovin vaikea saada käskystä käytettäväksemme henkisiä lahjojamme. Mutta harjotuksella, viljelemisellä nämä lahjat voidaan saada tietoisuuden rajain sisäpuolelle, ja silloin me kykenemme niitä käyttämään niinkuin muitakin ajatteen tahi ruumiin osia. Silloin kun ihminen on saavuttanut tämän kyvyn, hän tulee olemaan ihmeellisten voimain herrana ja hänen käytettävänään tulee olemaan välineitä ja aseita, joita vaan harvat osaavat nykyaikana uneksiakaan.

Luonnon lain viisas määräys on, että ihminen saapi nämä lahjat käytettäväkseen silloin kun hän on kypsi niitä käyttämään. Oikeudet velvollisuuksien mukaan. Kun hän on valmis niitä käyttämään, niin ne tulevat hänelle ja hän tietää silloin jo kylliksi, ollakseen niitä väärin käyttämättä. Ihmisen, joka tavottaa korkeampia henkisiä lahjoja, on ensin puhdistettava kätensä ja sydämmensä. Itse asiassa jo se, että hän tavottelee näitä lahjoja saadakseen valtaa, todistaa, ettei hän ole oikea ihminen näitä lahjoja käyttämään. Silloin vasta, kun hän ei välitä vähääkään vallasta, se tulee hänelle.

Ylitietoisuuden taso on korkeimman onnen lähde sille, joka pääsee selville sen olemassa-olosta ja avaa ajatteensa sieltä virtaavaa tietoa vastaan ottamaan, vaikka tämä lahja ei olisikaan täysin kehittynyt. Moni ihminen on vastaanottanut omasta itsestään sanoman, joka julki kuulutettuna on ihmetyttänyt koko maailmaa. Useimmat runoilijat, taidemaalarit, kirjailijat ja kuvanveistäjät ovat saavuttaneet suuruutensa tuotteitten kautta, joitten tärkeimmät piirteet he ovat saanet ylitietoisuuden tasolta. Ja jokainen arvostelija on havainnut, että eräissä runoissa, eräissä kirjoituksissa, eräissä kuvissa, eräissä kuvapatsaissa on jotakin määrittelemätöntä, joka viehättää meitä, ja saapi meidät tunnustamaan niitten etevämmyyden, jota etevyyttä puuttuu niistä tuotteista, joitten valmistajat turvautuvat vaan kylmän ajatustyön johtamaan kätevyyteen. Eräillä arvostelijoilla on tapana sanoa, että niillä sellaisilla teoksilla on »sielua», ja he ovat paljon lähempänä totuutta, kuin he itsekään luulevat. Jotkut kirjailijat tyydyttävät järkeä, eivätkä saa lukijan tunteita mukanaan, mutta eräitten kirjailijain tarvitsee vaan kirjoittaa muutamia rivejä runoa tahi lyhyen tarinan, ja katso! koko maailma

on innoissaan. Sama on puhujan laita, joka vie kuulijakunnan mukanaan muutamilla sanoilla, mitkä hän kohottaa sisimmästä itsestään. Mutta toinen paljon oppineempi korupuhuja saa korkeintaan kuulijakuntansa tarkasti kuulemaan itseään loppuun.

Meidän ylitietoiset lahjamme ovat meidän ainoa yhdyssiteemme Elämän Keskuksen kanssa. Niitten kautta tulee totuus meidän tykömme. On hetkiä, jolloin meidän henkinen silmämme näitten lahjain kautta tunkeutuu persoonallisuuden rajain ulkopuolelle, jolloin meidän henkemme yhtyy, sekaantuu Jumaluuden kanssa. Ylitietoisuuden yhdysteitten kautta me olemme saaneet tositiedot Oikeasta Itsestämme, niitten kautta me olemme oppineet käsittämään, mitä on: »*Minä olen*»! Samaa tietä on meille saapunut tieto *kaiken yhteisyydestä* ja meidän suhteestamme Kokonaisuuteen. Sieltä olemme myöskin saaneet ensi vakuutuksen siitä, että Korkein Olento on olemassa ja että meidän Henkemme on kuolematon. Ainoa varma lähde elämän suurimpain kysymysten ratkaisuun on löydettävänä tämän virran alkupäässä.

Ylitietoisuuden sisimmässä renkaassa on löydettävänä Minuutemme pyhin pyhättö. Siellä asustaa se jumalallinen elämän säkene, joka on yhtä Kaikkitietoisuuden kanssa. Se on meidän henkemme Ihanne, oikean itsemme sisin olemus. Sanoin ei voi selittää tämän olemuksen luonnetta. Sitä ymmärtääkseen olisi ihmisen jo ymmärrettävä avaruuden jumalallista Olemusta itseään, sillä se on tippa hengen valtamerta hiekkamurunen äärettömyyden rannikoilta, säkene luonnon pyhää tulta. Tämän olemuksemme osan tuntemista ja tietoisuutta kohti tähtää koko tämä kehityksen kulku, kasvaminen, edistyminen, puhkeaminen. Kun

me ymmärrämme Hengen olemuksen todellisuuden, niin se lähettää meille mahtavia valoleimauksia tietämme viittaamaan. Sen mukaan kun ihminen kehittyy, hän tottuu tähän ääneen omassa itsessään ja oppii erottamaan sen ajatteen muilta osilta tulevista sanomista, oppii noudattamaan sen ohjausta ja antautuu sen ohjaamana hyvää tekemään.

Jotkut ihmiset ovat niin edistyneet henkisessä ymmärryksessä, että he elävät kokonaan Hengen elämää, antavat Hengen johdattaa itseään. Henki vaikuttaa meihin paljon enemmän, kun me itse huomaammekaan ja me voimme päästä tietoiseen vakuutukseen tästä johdosta, jos me vaan luotamme siihen ja haemme siltä ohjausta.

Useilla ihmisillä on ollut hetkiä elämässä, jolloin he silmänräpäykseksi ovat olleet tietoisia sen Suuren Tuntemattoman läsnäolosta. Yhdelle tällainen hetki on tullut hänen ollessaan uponneena uskonnolliseen mietiskelyyn, toiselle hänen lukiessaan runotuotetta, kolmannelle hänen ollessa valtamerellä ja tuntiessaan siellä pienuutensa luonnon mahtavuuden rinnalla; neljännelle murheen hetkellä, kun ihmisten lohdutukset ovat tuntuneet tuulenpieksämiseltä; viidennelle hetkellä, kun kaikki on näyttänyt menetetyltä ja hän epätoivon jännityksellä on huutanut apua itseään korkeammalta. Mutta saman tekevää, milloin ja missä tämä on meidän tykömme tullut, se ei ollut mitään aistimien petosta; se rauhan, voiman, rakkauden tunne, mikä meidät silloin valtasi, ei ollut satunnaista, vaan silloin me pääsimme tietoisuuteen siitä Hengestä, mikä meissä asuu, sen oikeasta luonteesta ja yhteydestä Luonnon suuren Kaikkitietoisuuden kanssa.

Teosofista Kirjallisuutta:

ANNIE BESANT, Jälleensyntyminen. Englannista suomensi V. Palomaa. Helsinki 1905. Hinta 1: —.

C. W. LEADBEATER, Teosofiian ulkopiirteet. Englannin kielestä suomensi V. Palomaa. Helsinki 1904. Hinta 50 p:iä.

Bhagavad-Gîtâ eli Herran Laulu. Saksankielestä suomentanut Martti Humu. Helsinki 1905. Hinta 3: —.

CARL du PREL, mistä tulen, mihin menen? Johdantoa salaisiin tieteihin. Suomentanut S. G—d. Helsinki 1905. Hinta 1: —

C. S., Omantunnon uskonto. Suomentanut Martti Humu. Helsinki 1903. Hinta 50 p:iä.

PEKKA ERVAST, Valoa kohti. Nykyaikaisesta teosofiasta Toinen korjattu ja lisätty painos. Helsinki 1903. Hinta 1:75 ja 2:25 p:iä.

PEKKA ERVAST, Mitä on kuolema? Palanen yliaistillista sielutiedettä. Helsinki 1904

PEKKA ERVAST, Uskonnosta ja elämästä. Helsinki 1903. Hinta 50 p:iä.

Hinta 1 markka.